

Մարո Մարգարյան

Մրգաշատի կարոտը

ԺՈՂՈՎ ՄԱՍՐԵՆՈՒ ՏԱԿ

Ամենայն օր մութն իջնելիս
Լեռան վրա, մասրենու տակ,
Հավաքվում են երկու հոգի
Ժողով անում հույժ դռնփակ.
Թիկն է տալիս տղան քարին
Կեռ եղանը թփում թողած,
Քրթմնշում է աղջիկն անվերջ,
Քննադատում է սրտնեղած:

Որ պլանը չի կատարում,
Որ շատ ուշ է գալիս նիստի,
Որ շատ վատ է ղեկավարում,
Գործը սիրո ու հանգստի
Ընդունում է տղան իսկույն,
Թերություններն իրեն բոլոր,
Խոստանում է ուղղել իրեն
Եվ չուշանալ էլ ոչ մի օր:

Ու դիզվում են հարցեր, հարցեր

Դատեր՝ շատ խիստ ու անխնա,
Ո՞ւմ սիրուիին, ով է դարձել,
Վաղն ո՞վ պիտի քաղաք գնա:
Ո՞վ նեղ լծեց նախագահին,
Ո՞վ շատ պարտքեր ունի տալու,
Ո՞վ խոստումը պիտի պահի,
Ումի՞ց գյուղին խեղ չի գալու:

Մին, աղջիկը զգույշ, կամաց,
Մի նոր հարց է առաջ քաշում,
Թե էլ քանի նոր հարսանիք
Պիտի լինի դալիր աշուն:
Տղան ասես խուսափում է,
Շատ գործնական լուրջ հարցերից,
Ամաշում է խոսել նորից:

Ու հաշվում է տղան մտքում

Լավն ու վատը ■■■■■ ■■■■■, ■■■■■ ■ ■■■
■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■ ■■ ■■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■ ■
■■■■■■■ շուտ

Քույրիկներին ճամփու դնի,
Որ մայրիկին ցավ չդառնա,
Որ գրույց հետո չլինի:

Որ տունը լավ կարգի բերի,
Ու տուն տանի նոր աղջկան,
Իսկ այս աշուն, հոկտեմբերին
Բնավ, բնավ հնար չկա:
Ու խոսում է տղան կրկին,
Հեռու մոտիկ ընկերներից,

Մեջտեղ բերում հարցերը հին,
Խոսքի ճամփան ծռում նորից:

Սրտնեղում է աղջիկն անվերջ,
Ժամանակն է իր ավստսում,
Գործնական չէ սիրած տղան,
Թանկ օրեր են իգուր հոսում,
Որ գուր իրենք շատ են խոսում,
Ինչպես մի շարք ժողովներում,
Որ կարևոր հարցը թողած,
Ուրիշ հարց են առաջ բերում:

Ամենայն օր մութն իջնելիս Լեռան վրա, մասրենու տակ Հավաքվում են երկու
հոգի, Ժողով անում հույժ դռնփակ:

ՄԻՐՈՒՆ ՍՈՆԱ

Սիրով լիքն է սիրուն Սոնան
Աշխատասեր ու բարի,
Ու մայրիկն է սիրուն՝ Սոնան
Երկու պարթև տղայի:
Մեկի քիթն է նման հորը,
Մեկի հոնքն ու աչքը թուխ,
Մեկը գուսպ է, ծանր ու խորը
Մեկն անհամբեր, սրտաբուխ:

Հայրը՝ նրանց չեկավ կովից,
Ոչ էլ սև թուղթը տեսան,
Եվ տղերքը մոր մխիթար
Բոյ քաշեցին ու հասան.

Ով կդնի ջահելության
Սահմանները աշխարհում,
Եվ ինչ անի սիրուն Սոնան
Ձյունների մեջ դեռ գարուն.
Երեկ էր դեռ իր նշանի
Գյուլում ծաղիկն էր պոկում,
Այսօր մտքում աղջիկներից
Հարսնացուներ է ջոկում:

Սա սիրուն է, կարճ է մի քիչ,
Ունի լավ սիրտ, լավ անուն,
Բայց այս մեկը գործի ժամին
Ավելի տաք է բանում.
Սա արծիվ է իր գործի մեջ,
Բայց ընկնող է շատ կողի,
Շատ է սիրում համ էլ խոսել,
Հալ չունեն շատ խոսողի:

Սա սիրուն է համով-կամով,
Շատ պարկեշտ ու տնարար,
Մազերը թուխ երկար ծամով,
Լեզուն քաշած ու խոնարհ:
Բայց ուսումը թողեց թերի,
Էլ ինչ խելոք կամ սիրուն,
Ո՞վ անուսում՝ հարս կբերի,
Էս գրասեր աշխարհում:

Բաց է անում Սոնան մեկ-մեկ,
Ծալած մատներն իր ձեռքի
Չէ, ազիզներ, չեք հասնի դուք

Ասլանի ձագ տղերքին,
Համ էլ տղերքը փոքր են շատ,
Ինչու իգուր շտապենք,
Խաղ ու պարը թողած կիսատ,
Ձեռք ու ոտքը շուտ կապենք:

Ո՞վ կդնի ջահելության
Սահմանները՝ աշխարհում,
Եվ ի՞նչ անի սիրուն Սոնան
Ձյուների մեջ դեռ գարուն.
Երեկ էր դեռ իր նշանի
Գյուլում ծաղիկն էր պոկում,
Այսօր մտքում աղջիկներից
Հարսնացուներ է ջոկում:

Սա սիրուն է, սակավախոս,
Սա կարճ ու հաստ մի գերան,
Սա շատ նիհար, ափսոս, ափսոս,
Սա կողով, սա բացբերան.
Բաց է անում Սոնան մեկ-մեկ,
Ծալած մատներն իր ձեռքի,
Չէ, ազիզներ, չէք հասնի դուք,
Ասլանի ձագ տղերքին:

Իսկ տղերքը վաղուց արդեն
Ջոկած իրենց հարսնացուն,
Պտտվում են շուրջը նրանց,
Սրտի դռները բացում,
Հանդիպում ենք նրանց հաճախ,
Թե միայնակ, թե խմբում,

Թե բաց դաշտի գործի մեջ տաք,
Թե տանը, թե ակումբում.

Առանց հերթի ու հաշվելու Կյանքի դեկն են դարձնում, Ով է իրեն սիրտը թողած,
Հիմա մորը հարցնում: Շատ են սիրում տղերքն իրենց Սիրուն Սոնա մայրիկին,
Բայց դե գիտեն իրենց համար, Իրենք պիտի բերեն կին: Բաց է անում Սոնան
մեկ-մեկ, Ծալած մատներն իր ձեռքի Չէ, ազիզներ, չեք հասնի դուք, Ասլանի
ձագ տղերքին:

ԷՆ ՉԱՐ ՏՂԵՆ ՀԱՐԵՎԱՆԻ

Էն չար տղեն հարևանի,
Որ իմ ուլին շատ էր տանջում,
Որ կաշում էր ամեն բանից,
Ու գլուղն իրեն գիժ էր կանչում:
Որ բռնում էր հոգին հանում
Բաղիկներին կարմրատոտիկ,
Որ ջաղաց էր անվերջ շինում
Առվի ափին մեր տան մոտիկ:

Էն չար տղեն հարևանի,
Որ ծամերս էր անվերջ քաշում,
Որ նոր կարած շորը նանի
Մի օրում էր ամբողջ մաշում,
Էն չար տղեն հարևանի,
Որ մեծացավ ու ԿԻՄ կրեց,
Էն որ ելավ գնաց քաղաք
Ու թղթում ինձ բարև գրեց:

Էն որ բոյ էր քաշել չինար

Դարձել պարթև ու գեղանի,
Ու ԿԻՄ-ի հետ կրծքին կախել
Շող նշաններ՝ քանի-քանի:
Ախ, էն տղեն հարևանի,
Ախ, էն բարակ բոյը չինար,
Ինչու ելներ գնար տանից,
Ինչու էնքան հեռու գնար:

Էն որ հեռու մեր սահմանին
Կանգնել է ձիգ կանաչ շորում,
Որ թշնամուն քշի տանի
Մեր աշխարհից հեռու-հեռու,
Ախ, թե ինչու աշխարհի մեջ
Լինի սահման ու թշնամի,
Որ նրա դեմ կանգնի անվերջ
Իմ լավ տղեն հարևանի,

Էն ում կարոտն եկել է ու Դեմ է ասել հոգուս հասել, Որ ինձ վատ խոսք ասավ մի
օր, Որ... որ չեմ կարող ես ձեզ ասել: Ա՛խ, երբ պիտի էլ աշխարհում Չլինի
սահման ու թշնամի, Որ ինձ տանի, տանի հեռու Էն չար տղեն հարևանի:

ՆԱՄԱԿ ՖԵՐՄԱՅԻՑ

Կանաչել են հող ու քարեր,
Հող ու քարեր շունչդ առան,
Կանաչել են ճյուղք ու ծառեր,
Ճյուղք ու ծառեր շունչդ առան:
Քեզ է կանչում պաղ սարերից
Տաք մայունը կարոտ գառան:
Կաթ է կթել տաշտերը լի,

Մեր է դրել նանը Մարան:

Հորթուկները՝ մեր ֆերմայի
Տես կարոտով մայում են, եկ,
Ուլիկները սովոր ճամփիդ
Մղկտալով նայում են, եկ:
Լավ են գործերը մեզանում,
Սրտի դժվար գործից բացի,
Շուտով կուրսեր են մեզ տանում,
Դառնալու են քաղաքացի:

Մարան նանի պատկերն առան
Մեծացրին ու տվին թերթին,
Գովասանքի համար գրով
Շողոյին են դրել հերթի:
Բա ով աչքալուսանք բերի
Ձեռքիդ սովոր դուռը բանա,
Բա ով պատվոգրի համար
Մեր օղակով ուրախանա:

Ջուխտ հորթ ունի Ծաղիկ կովը
Չարաճճի ու գեղեցիկ,
Չալիկ-մալիկ քույրիկներ են
Ճակատները նախշուն պեծիկ:
Լավացել է ջեյրանը մեր,
Տեսնես ոնց է տրտինգ տալիս,
Հետևիցս՝ երեխի պես
Գիշեր-ցերեկ ման է գալիս:

Հորթուկները՝ մեր ֆերմայի Տես կարոտով մայում են, եկ, Ուիկները սովոր
ճամփիդ Մղկտալով մայում են, եկ: Լավ են գործերը մեզանում, Սրտի դժվար
գործից բացի, Շուտով կուրսեր են մեզ տանում, Դառնալու են քաղաքացի:

ԿԱՐՈՏԻ ԵՐԳԵՐ

1

Էն ում սիրով, ում կարոտով
Լույսը բացված դուրս գնացիր,
Ինչու էն վաղ առավոտով
Մեր տան դեմի դուռը բացիր:
Ինչու ասիր, թե կանչեցեք,
Թե կանչեցեք իմ Ջանեին,
Հանկարծ քո դեմ ճիգը անեին
Ուրիշները ինձ տանեին:

Ինչու կանցնես մեր տան մոտով
Մեր տան մոտով դաշտը կերթաս,
Էն ում կասես բարև, քուրիկ,
Բարև, քուրիկ, ջուր տուր մի թաս:
Էդ ձեր մեծը՝ բրիգադի,
Անդեն մարդ է, թույլ ու տհաս,
Ինչու քեզ մի չի խրատի
Որ համփեքին մլուղ չտաս:

Բոյ պատճառով ես էլ էստեղ
Ոտքս կախեմ, կամաց գնամ,
Քո պատճառով ես էլ էստեղ
Աղջիկներից որ ետ մնամ:
Էնտեղ դաշտը մեզ է ծնում,

Արտ ու արոտ կանչում են մեզ,
Երբ պիտի լավ խրատի քեզ:

Հարսանիքը, որ շուտ անես,
Քարշ գալու տեղ ինձ տուն տանես,
Դառնաս շիտակ, լուրջ տղամարդ
Խենթությունը գլխից հանես:
Էն ում սիրով, ում կարոտով
Լույսը բացված դուրս գնացիր,
Էն լուս ու մութ առավոտով
Ո՞ւմ բախտավոր դուռը բացիր:

2

Կգա հիմա իմ սիրելին,
Ճութ-ճութ խաղող ինձ կբերի,
Կգա հիմա իմ սիրելին,
Ականջի օղ ինձ կբերի:
Կգա հիմա իմ սիրելին,
Ջեբն արբեշում կարմիր աղլուխ,
Կգա հիմա իմ սիրելին,
Երկար բոյով աչքերը թուխ:

Կտեսնի, որ դաշտում էսօր,
Փոխանցիկը ես եմ տարել,
Աշխատել եմ մինչև կեսօր,
Երկու օրվա գործ եմ արել:
Դե, իմ մասին չի խոսի նա,
Աղջիկներին մեր կգովի,
Բայց թե մեկ է՝ ես թե նրանք,
Ոնց պըտըտի սեր կգովի:

Կգա հիմա իմ սիրելին,
Աղջիկներին կասի բարև,
Կասի, աղջեր դուք մեր գեղի
Ես ձեզ պաշտած ճյուղք ու տերև,
Կասի, մատաղ ես ձեր խմբին,
Ձեր օղակին, ձեր ավագին,
Ձեզնով գուգած մեր ակումբին
Ու ձեր տարած դրոշակին:

Կասի, շուտով ձեզ կտանեն
Քաղաքները ման ածելու,
Մեծ հարսանիք պիտի անեն՝
Բախտիս դարբասն են բացելու:
Բայց, ասում են, էդ անսիրտը
Տղերքի հետ քաղաք գնաց...
Վայ թե մի նոր բան պատահի
Վայ թե հանկարծ էնտեղ մնա:

Չէ, ես գիտեմ ■■■ ■ ■■■■■■■■, ■■■■■■■■ ■ ■■ ■■■■■■■■,
■■■■■, ■■■■■ ■■ ■■ ■■■■■■■■, ■■■■ ■■ ■■■■ ■ ■■
■■■■■■■■: ■■■■■ ■■■■ ■■■ ■■■■■■■■, ■■■■■ ■■■■■
■■■■■ ■■■■■, ■■ ■■■■■ ■■ ■■■■■ ■■ ■■■■, ■■ ■■
■■■ ■■■ ■■■■■■■■■■■■■: ■■, ■■ ■■■■■ ■նձ է փորձում,
Խորամանկ է իմ սիրելին:

ՑՈՐԵՆՀԱՏԻԿ

Կոլոտ Ջանեն իր օղակում
Երգ է ասում՝ սիրո մասին,

Բայց այնպես է աղաղակում,
Որ սարերում Կարոն լսի:
Կշկշում է Ջանեն անվերջ,
Բայց բոլորից լավ է բանում.
Ջանեն իրենց օղակի հետ
Մոլախոտ է հողից հանում:

Ջանե, քանի առավոտ է
Մոլախոտը հողից հանիր.
Աշխարհի մեջ մոլախոտը
Վատ է, Ջանե, ամեն բանից:
Չահել ես դեռ չես հասկանում,
Թե որքան մեծ գործ ես անում,
Որ աշխարհի մեծ թշնամին
Մոլախոտն է փարթամ աճող,
Բոլոր ազնիվ հատիկների
Ճամփան կտրող ու նվաճող:

Երբ անպտուղ մոլախոտը
Արմատով են հողից հանում,
Քեզ նման լավ հատիկները,
Ջանե, շուտ են փարթամանում:
Իսկ, տես, Կարոն ձայնդ լսել,
Սարից իջել տուն է գալիս,
Իբր թե քեզ չի նկատել՝
Աղջիկներին է միրգ տալիս:

Ջանե, կյանքում սիրած գործն ու
Սիրած մարդն է ամենից թանկ,
Սիրած գործով, սիրած մարդով

Կյանքն իսկապես դառնում է կյանք:

Առաջինը գործն է մարդու,
Թուխլիկ Ջանե, սրտով բանիր,
Որ Կարոյին շուտ հասնես դու,
Շատ մոլախոտ հողից հանիր:

Երբ անպտուղ մոլախոտը Արմատով են հողից հանում. Քեզ նման լավ
հատիկները Ջանե, շուտ են փարթամանում:

ԲԱՐՍԵՂ ՊԱՊԻ ԵԼՈՒՅԹԸ

Ուրբաթախոս Բարսեղ պապին
Ո՞նց է այսքան գործ կատարում,
Երկու խոսք է հագիվ կապել
Իր կյանքի մեջ՝ մի ողջ դարում:
Բայց աղջիկներն անվերջ նրան
Նեղն են լծում ու չարչարում.
Մի երկու խոսք ասա, ապի,
Ժպտա մի քիչ ու ծիծաղիր:

Հերիք մթնես ամպի նման
Մի քիչ գարնան անձրև մաղիր:
Դե, կշկշան կաշաղակներ,
Գլուխ չունեն ես ճաշանի.
Թողեք բարի մի գործ անենք
Թևերիս մեջ ուժ կա քանի:
Պարզեներ են տվել ապուն,
Ձայն են տվել որ խոսք ասի.
Հագիվ երկու խոսք է կապում
Եվ ի՞նչ ասի նա իր մասին:

Խերում կենաք...

Պատիվ արիք,

Խերում կենաք...

Մի երկու խոսք ասա, ապի,

Ժպտա մի քիչ ու ծիծաղիր,

Հերիք մթնես ամպի նման

Մի քիչ գարնան անձրև մաղիր:

Դե, կշկշան կաշաղակներ, Գլուխ չունեն ես ճաշանի, Թողեք բարի մի գործ անենք Թներիս մեջ ուժ կա քանի: Վերջացնում է խոսքը ապին Ձայների մեջ երգ ու ծափի:

ՉՏԵՄՆՎԱԾ ՈՐՄԿԱՆԸ

Հավաքվել են մեծ ու պուճուր

Բարսեղ ապուն կալմեջ արել.

Պատմիր, ապի, պատմիր՝ տեսնենք,

Թե ինչպես ես որսկան դառել:

Թող լինի ձեր կամքը բարի,

Պատմեն, որդիք, պատմեն սիրով,

Որսկան էի ես քաջարի,

Զինված գալում թոփ ու թրով:

Հավք է գալիս՝ մեղք է, կասեն,

Նապաստակը՝ խեղճ ու կրակ,

Դե, ոնց բռնես հրացանը

Կխտարի կամ պախրի վրա:

Քարայծին էլ էն սատանա

Իմ գնդակը դեռ չի կպել,

Վագր ու աղյուծ, էլ ինչ ասեմ,
Ինձ աշխարհում չի հանդիպել:

Ու մի օր էլ ասի ախպեր,
Հրացանն էս ուր եմ տանում,
Էս ահագին ծանրությունը
Իզուր տեղը՝ ինձ բեռ անում,
Ման եմ գալիս թեթև-թեթև.
Տուն եմ գալիս մի օր ահա,
Մութն ընկնում է անտառի մոտ,
Ոչ մի դանակ ունեմ պահած,
Ոչ մի կոտրած թրի կտոր:

Մեկ էլ դեմս երկու կրակ
Պղպղում են, շողին տալիս,
Դե, գլխի եմ ընկնում իսկույն,
Գիտեմ, դեմս գայլ է գալիս:
Եվ լավ է, որ անտառում եմ,
Թռչում եմ ես դեմի ծառին,
Ազատում իմ գլուխն անխելք,
Օրհնում ծառին ու անտառին:

Մնում եմ ես ծառի վրա,
Մինչև օրը լավ լուսանում,
Մինչև մարդկանց ձեռը հասնում,
Գազաններին քշում հեռու
Անտառների խորքն է տանում:
Բայց իմ կյանքում այդ գիշերը
Ես ոչ մի օր չեմ մոռանում:

Ճիշտ է, որ շատ խղճով ես դու,
Բայց դեմ կրլես անխիղճ մեկին,
Քո կյանքը տուր
Սուս ու փուս գլուխ թեքիր...
Ու ման եկա այնուհետև
Ես իմ երկփող հրացանով,
Դաշտով գնամ թե սարն իվեր,
Թե անտառի խոր կածանով:

Հավք է գալիս՝ մեղք է, կասեմ, Նապաստակը՝ խեղճ ու կրակ, Դե, ոնց բռնես
հրացանը Կխտարի կամ պախրի վրա, Քարայծին էլ էն սատանա Իմ գնդակը
դեռ չի կպել, Վագր ու աղյուծ, էլ ինչ ասեմ, Ինձ աշխարհում չի հանդիպել:

ՄՐԳԱՇԱՏԻ ԱՂԶԻԿՆԵՐԻՆ

Ես խայտառակ եղա թամամ,
Էլ ոնց տեսնեմ երես մարդու,
Էն անամոթն աշխարհի մեջ
Կանգնեց ասավ՝ սիրուն ես դու:
Ես խայտառակ եղա թամամ,
Էն օր թագա մեր ակումբում
Ասավ, ելիր, ասավ, պարենք,
Թե չէ ճակտիդ պաշ կշարեմ:

Ես խայտառակ եղա թամամ,
Ուզի-չուզի՝ ելա պարի,
Պարից հետո ասավ, դուրս ել,
Ասավ դուրս ել, ինձ հետ արի:
Դե, ինչ անեմ, որ չլսեմ,
Ես էլ ելա ու գնացի,

Ոչ մի պարզև, ոչ մի նվեր
Մի փունջ կանաչ քոլից բացի:

Մի օղ, մի քող, մի բիլագուկ,
Մի ջուխտ կարմիր սոլից բացի:
Ես խայտառակ եղա թամամ,
Սև բերի իմ ազգ ու ցեղին,
Էն անամոթն ինձ գիրկն առավ,
Ասավ, Ջանե, ինձ կին եղիր,
Ասավ, Ջանե, գնանք մեր տուն,
Տեր դարձիր իմ տուն ու տեղին:

Դե, ի՞նչ անեմ, որ չլսեմ,
Ես էլ ելա ու գնացի.
Է, գնալուց հետո էլ ի՞նչ,
Տուն էր սարքի ու մնացի...
Ես խայտառակ եղա թամամ,
Հինգ օր է դաշտ չեմ դուրս եկել,
Աղջիկները իմ օղակի
Շվարել են, գլուխ թեքել:

Դարդ մի արեք, իմ աղջիկներ, Ես էդ ցավին դեղ կճարեմ, Էնպես ուժ տամ իմ
թևերին, Հինգ օղակի գործ կատարեմ: Մենակ ուրիշ հարցեր չտաք, Քամուն
չտաք իգուր բառեր, Թե կարող եք մի-մի արծիվ Առեք դուք էլ ու տուն գառեք:

ԶՐՈՒՅՑ

Էնպես ուսում կտամ որդուս՝
Իշխի դեղ ու դարմանի,
Մտնի ամեն խրճիթ ու տուն,

Ամեն ցավի ճար անի:
Էնպես ուսում կտամ որդուս՝
Հանդը վարի մի օրում,
Մի թիզ խոպան հող չթողնի
Ոչ անտառում, ոչ ձորում:

Էնպես ուսում կտամ որդուս՝
Բերդեր շինի ու քաղաք,
Էնպես ուսում կտամ որդուս՝
Աստղերի հետ կխաղա:
Ու նստած են մայրիկները
Դեզի թանձր շվաքում,
Հասկ ու հատիկ ավերի մեջ,
Նախշուն երազը հոգում:

Իսկ ապագա բժիշկը մեծ,
Գիտնականն ու օդաչուն
Վազվզում են կալերի մեջ
Ու դեզից դեզ են թռչում:
Թռչում՝ կայծ ու կրակ դառած,
Ծափ են տալիս, ծիծաղում,
Մի-մի փայտի կտոր ճարած
Ձիարշավի են խաղում:

Գյուղի բարձր կանաչ ավին
Դպրոցի շենք են շինում,
Վարպետները մուրճը խփում
Ու քար-քարի են դնում:
Ու քարերից հատիկ-հատիկ
Ելնում է պատն ու ժպտում,

Կանաչ լեռան ստորոտից
Կանգնում է մի ճերմակ տուն:

Ու նստած են մայրիկները
Դեզի թանձր շվաքում,
Հասկ ու հատիկ ավերի մեջ,
Նախշուն երազը հոգում:
Էնպես ուսում կտամ որդուս՝
Բերդեր շինի ու քաղաք...
Էնպես ուսում կտամ որդուս՝
Աստղերի հետ կխաղա...
Տասը որդի ունի Չանին,
Տասը որդի ունի Չանին,
Տասն աժդահա անձնվեր,
Բայց թոռների հաշիվն արդեն
Շատ վաղուց է կորցրել:
Մեկը խաղաղ, մեկն աղմկոտ,
Մեկը բարակ, մեկը գեր,
Մեկը սևուկ, ածխի կտոր,
Մեկը՝ խաժակն, ոսկեհեր:

Մեկը խոհուն, խաղաղ ա խիստ
Կարդացող ու գրքասեր,
Մեկն անհամբեր ու անհանգիստ,
Ուշքն ու միտքը խաղում դեռ:
Տասը որդի ունի Չանին,
Տասն աժդահա, անձնվեր,
Թոռնիկներին խառնել է նա,
Բայց աշխոյժ է անում դեռ:

Հերիք արդեն, Ջանի մայրիկ,
Հերիք, շատ են աշխատել:
Է, ինչ կուգես ասել, որդի,
Կուգես ասել, շատ են ծեր:
Մարդու ձեռքը, որ գործ անի,
Ինչպե՞ս պարապ նստի մարդ,
Մարդու սիրտը ոնց կտանի
Պարապ նստի աչքը բաց:

Մի տասը թոռ մտուր կտամ,
Մի տասը՝ մանկապարտեզ,
Մի տասի էլ, որ շատ խնդրես,
Գործիդ համար կտամ քեզ:
Մի տասը թոռ ուսում կտամ,
Մի տասի կպսակեմ,
Ձեր չսիրած աստծու հետ
Հաշիվներս նոր փակեմ:

Տասը որդի ունի Ջանին,
Տասն աժդահա անձնվեր,
Բայց թոռների հաշիվն արդեն
Շատ վաղուց է կորցրել:
«Փշատենի» ժողովածուից